

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο Νικόλαος Σαρρής και το μνημόσυνό του. Ο προδότης Νικοθέης και η δολοφονία του Λεπενιώτη. Η προσευχή του Καραϊσκάκη. Ο Ρουμπής στη μάχη του Βαλτετσίου. Μία ηρωϊκή Μανιάτισσα. Ο Αρκάκης του Γενναίου Κελοκετρώνη. Η «Στρατιωτική Διάταξις». Για τους ανάνδρους και τους φυγάδες, κλπ.

παλληκάρια—τό νόμισε ντροπή του να φύγει από ένα βράχο κ' έβριζε ακατάστατα. Μά όταν, του σούπταν τ' έρωσαν, τον έφεραν αιχμάλωτο στη Λάρισα, όπου τον έβριζαν στις φυλάκες...

Όταν έγινε γνωστό στας Αθήνας ότι χάθηκε ο Σαρκής, όλοι πίστεψαν ότι σκοτώθηκε, και ύστερα από λίγες μέρες, ανήμερα τ' Χριστούγεννα, οι συγγενείς του έκαναν μνημόσυνο. Η εκκλησία ήταν γεμάτη από κόσμο, που έλαμπε τ' οσημαθητικό παλληκάρια. Αλλά ο Σαρκής, που είχε καταρθείσει να λύσει τις άλυσιδες του, να πηδήσει τοίχους και χαντάκια και να πάρη τ' άβυσσο, φορώντας τώρα τσιπανάκι πορτοκάλι, είχε πάρει τ' όρμηό του έφρασε στην Αθήνα... Κατά τ' έφημεριόματα, στις 25 Δεκεμβρίου, έφτασε κοντά στο Λαφνί, και την ώρα που ο παπάς έψελνε την ευχή επέπε άνασταύωσε της ψυχής του δούλου του Θεού Νικόλαου, ο νεαρός Αθηναίος μπήκε στην εκκλησία και φώναξε :

—Ο Σαρκής δεν πέθανε! Ο Σαρκής ζή!

Οι εκκλησιαζόμενοι έβρισαν κατάπληκτοι. Φωνές, άγκαλιάσματα, δάκρυα χαρούς διαδέχθηκαν τους θρήνους. Ο Σαρκής έγονάτισε στη μέση της εκκλησίας να εύχαστήση τ' ό Θεό για τ' σωτηρία του και ο παπάς έδιάβαζε δέση εμακομμερετώσεως του δούλου του Θεού Νικόλαου. Έπειτα συνάδεισαν όλοι τ' Σαρκή στο σπίτι του, όπου έδουνεστησαν η συγγενητικές εκδηλώσεις.

Μετά τ' ό θάνατο του Κατοανώνη, τ' ό πρωτοπαλληκάρου του, ο Λεπενιώτης, έμάζεψε πολλούς κλέφτες, έκανε γερό Σώμα και γύριζε όλη τ' Ρούμελη τριμοκρατώντας τους Τούρκους, οι όποιοι στο τέλος αναγκάστηκαν να τ' παραχωρήσουν τ' όρατωλικά τ' όν Αγραφών. Έν τούτοις τ' όν έμισούσαν πολύ, και ό,τι δέν μπόρεσαν να τ' όν κάνουν με τ' όν πόλεμο, άποφάσιζαν να τ' όν κάνουν με πιαμπεσιά. Δυστυχώς βρέθηκε ένας άθλιος Χριστιανός, ο όποιος πληρώθηκε από τ' όν άγάδες για να τ' όν δολοφονήση! Τ' όνομά του Νικοθέης, ο εμπατέρας Νικοθέσης, όπως τότε λέει τ' ό δημοτικό τραγούδι.

Μιά μέρα ο Λεπενιώτης έγύριζε ως δροβόνιας τ' Αγραφα πηγαίνοντας στο χωριό Φουνά. Ο Νικοθέης κλειστήκε σ' έναν λισυρό πύργο, μάζω με μερικους Τούρκους και περιμενε τ' ό θυμά του. Ο πύργος βρισκότανε στην άγορά του χωριού και ο δολοφόνος ήξερε ότι ο Λεπενιώτης θά περνούσε δίχως άλλο άπ' εκεί...

Σε κάμποσην ώραν ο γιγαντοκόρμος Λεπενιώτης, συνοδεύόμενος με λίγα παλληκάρια του, έφτασε στα Φουνά έβρισκε, και ζήτηλενε άκρωδώς άπάντα του πύργου. Άκούστηκε τότε μία δολοφονία και ο Λεπενιώτης έπεσε νεκρός, χτυπημένος από δυό σφαίρες... Τ' ό παλληκάρια του άγομμένα ώρησαν και με τ' ό γυνά σπαθιά χτυπώσαν με λύσσα τ' άκλόνητα τεύχη και τ' όν κατάκλειστη σιδερένια πόρτα του πύργου... Έφραξαν όμοις όπλισμένοι και άλλοι Τούρκοι, γίνικε μάχη και τέλος οι Έλληνες άναγκάστηκαν να σπρώξουν τ' ό λειψάνο του άρχηγού τους και να φύγουν.

ΕΡΙΚΑ ανέκδοτα τ' όν άγωνιστών του 21 μάς δείχουν τ' ό δραματική όψη που είχε πάρει ο άπελευθερωτικός άγών. Είνε άγνωστα και χαρακτηριστικά και θά σάς τ' άδηγηθώμε εδώ :

Στην 1η Νοεμβρίου 1822, ένα σόσια έπαναστατών, με τ' όν Όδυσσέα Ανδρούτσο έπ' κεφαλή, αναπατήθηκε άπέξω από τ' ό Βελίτσα της Λοκρίδος με πολυάριθμο Τούρκικό στρατό. Αλλάξαν μερικώς τ' όρμηές, με τ' ό Ανδρούτσοι κατάλαβε ότι θά πύθωναν συμφορά και διάταξε άποχώρησι...

Ένας όμως νεαρός Αθηναίος μαχητής, ο Νικόλαος Σαρκής, ο φίλος του Έυρόνοου, άμωφορο και γενναίος παλληκάρια—τό νόμισε ντροπή του να φύγει από ένα βράχο κ' έβριζε ακατάστατα. Μά όταν, του σούπταν τ' έρωσαν, τον έφεραν αιχμάλωτο στη Λάρισα, όπου τον έβριζαν στις φυλάκες...

Γεώργιος Καραϊσκάκης

πλημένος από δυό σφαίρες... Τ' ό παλληκάρια του άγομμένα ώρησαν και με τ' ό γυνά σπαθιά χτυπώσαν με λύσσα τ' άκλόνητα τεύχη και τ' όν κατάκλειστη σιδερένια πόρτα του πύργου... Έφραξαν όμοις όπλισμένοι και άλλοι Τούρκοι, γίνικε μάχη και τέλος οι Έλληνες άναγκάστηκαν να σπρώξουν τ' ό λειψάνο του άρχηγού τους και να φύγουν.

Γιά τ' όν προδότη Νικοθέη ο άειμνητος ιστορικός Κ. Ζησιού γράφει : «Ο Νικοθέης όντος κατά τ' όν πρώτην έν Αθήνας Έθνηκήν Συνέλευσιν παρεκάθητο ως πληρωξόσους».

Όπως από όλους τ' ός πολέμους, έτσι και από τ' όν Έλληνικών Αγωνά δέν έλειπαν οι όειλοι και οι καυχισιότητες. Διηγούντο λοιπόν τ' ό άκλόνητο ανέκδοτο : Ένας Χειμαρρώτης φαριλάς, με τ' όν άπελευθερωσι, διηγότανε σε πνεύματο άκρασθησιό τις άναπαρτες άνδραγαθίες του, χωρίς να λογαριάζη πως ήταν εκεί μπροστά και τ' όν άκούγει ο Χριστόφορος Περασιός, ο μεγαλόμυθος εκείνος στρατιώτης τ' όν μαχών και τ' όν πέννας. Όταν όμως, παραφαιρόντας θάρρος από τ' ό σωπή του Περασιού, τ' όν ελε : «—Μέ θυμάσαι πως έκανα τ' όν πόλεμο, στρατηγέ ;», ο Περασιός έφρασε τ' όν όπομνη του και άπάντησε σαρκαστικά : «—Σε θυμάμαι βέβαια ! Έφραγες και φώναξες : — Όγιε ! Όγιε !...»

Όγιε άλβανισί σημαίνει γερό.

Στά 1827 ο Καραϊσκάκης άδηγώντας τ' ό ηρωικό του στρατεύμα, με τ' ό μεγάλες νίκες του Διοτισμου και τ' ός Αρχάχως, πήρε τ' όν δρόμο διά τ' όν Αθήνα, όπου ήλπιζε να φέρη στο τέλος τ' ό μεγαλοφάνταστο σχέδιό του, όπλατ' όν παρεμυδιόση τ' όν προέλαση τ' όν Κιοινατ' όν και να λύση τ' όν πολιορκία τ' ός Αρξοπόλεως, συνηρόντας τ' ός Ρούμους...

Περνώντας λοιπόν ο Καραϊσκάκης από τ' ό Βουσιότα, έφτασε στη Μονή τ' ό Αγίου Σαραφείμ. Βαθεία συλλογισμένος για τ' ό μεγάλη έπιχείρησι που πήγαινε να έκτελεση, ό έμπήκε στην εκκλησία για να έπακαλεσθή τ' ό βοήθεια τ' ό Αγίου τ' ός Εξόχως λατρευόμενου σε όλη τ' ό Ρούμελη...

Έγονάτισε λοιπόν ο Καραϊσκάκης κοντά στον τάφο όπου αναπαύεται τ' ό σπ' ό λειψάνο τ' ό Αγίου, έβγαλε τ' ό μαντήλι από τ' ό κεφάλι του και προσευχήθηκε έτσι : «—Βοήθησέ μας, Άγιε Σαραφείμ, βοήθησέ μας να διαώξουμε τ' όν Κιοινατ' όν από τ' όν Αθήνα, να γλυτώσουμε τ' ός κλειόμενους χριστιανούς, να κάνουμε στούς Τούρκους εκεί δεύτερη Αρχάχθα, και γώ να σου φέρω χρυσό καντήλι στον τάφο σου και λαμπάδες έκατό ίσα με τ' ό κορμί μου και να στολίσω σαν παλάτι τ' ό Μοναστήρι σου!»

Πίσω από τ' ό στρατηγό τ' ός Ρούμελης τ' ό παλληκάρια του γονατισμένα προσεύχονταν και δάκρυζαν.

Δυστυχώς η προσευχή δέν εισακούσθη. Ο Καραϊσκάκης σκοτώθηκε στο Φάληρο και η έκστρατεία άπέτυχε.

Στην περιφέρησι μάχη του Βαλτετσίου, ένα έπεισόδιο πήρε μορφή έπική. Ο μουσουμμάνος στρατηγός Ρουμιτής Βαρθολομύτης, σε μία στιγμιά, έκλήσισε έφρατος, τ' όν τ' όν προμαχίονα κ' έφώναξε στούς Έλληνες, κατά τ' όν τότε συνήθεια :

—Βοή Ροιμηό ! μα τ' ό καλό που σάς θέλω, γύριτε τ' ό άματα κ' έβγάτε να προσκυνήσετε... Μά τ' ό Ροιμητ' όν όνομα ! και μα τ' ό τέσσερα κιτάνα τ' ό Μεγαλόδοναμο ! και μα τ' ό Βασιλιάμα τ' ό κεφάλι ! Τόξα σας δέν θά περαχθ' όν !

Κανείς όμως δέν όγκικε από τ' όν προμαχίονα. Αλλά και κανείς δέν έβριζε κατά τ' όν Τούρκο πολεμάρχου, που η τόση παλληκαριά του —να πλησιόση μόνοι και καθάλλωρης τ' ό Έλληνικά ταμπούρα— έκανε ζοφή έντύποσι στούς Μανιάτες τ' ό Κυριακόλη Μαυρομυχάλη... Έφρανα ένα γυναικέο κεφάλι, μαντηλοδεμένο, έπρόβαλε έπάνω από τ' ό Μανιάτικο χαρσάκιμα, κυττάζοντας τ' ό παλληκαριά. Ήταν η περίφημη Σταυραϊνά—η Κιουρά Σταυραϊνά η Μανιάτισσα—η όποία άφού δία τ' ό παιδιά και ο άντρας της σκοτώθηκαν για τ' όν Έλληνική Έλευθερία, άκολούθησε κ' αυτή τ' ό Σώμα τ' ό Μαυρομυχάλη, βοηθώντας τ' ός άντρας στον πόλεμο.

"Όπως λέγει ο ιστορικός Φιλήμων : «Η Σταυριάνα ήτο φύσεως άνδρική, μελανήουσα, άνασθήματος ύψηλου, εξαισίας γενναίουφυχίας, βαδίζουσα ως άνήρ και όμιλούσα ως στρατιώτης. Άείστος έφερε τόν γυναικείο λακωνικό ένδυμα και είχε τότε ηλικίαν μέχρι 40 έτών».

— Ρουμπή! φώναξε ή Σταυριάνα τού Τούρκου στρατηγού, πάνε κείνα πού ζερατε σεις οι Τούρκοι! Άν θέλετε να σας χαρίσουμε τή ζωή και να πάτε όθε θέλετε, κάμετε καλά να μάς δώσετε τ' άρματα σας τώρα, γιατί θά μάς παρακαλάτε στερνά και δε θά άκούμε...

Ο Ρουμπής σκέφτηκε τότε ότι δύσκολα θάπαρνε προμαχόνες δπου και ή γυναικεία άκόμη είχαν μέσα τους παλληκαρίσια ψυχή. Έκέντησε τ' άλογο του, ξαναγύρισε πού στρατό του και διάταξε ή φοδο... Είνε γνωστό ότι ή μάχη τού Βαλτιεσίου έτελείωσε με θριαμβευτική νίκη των Έλλήνων. Λαβώθηκε όμως τότε ή γενναία Μανιάτισσα και παρά λίγο να πεθάνη...

Ότόσο ή Σταυριάνα ζήσε χρόνια πολλά μετά την άπελευθέρωση τής Ελλάδος, πήρε μια μικρή συνταξή και ζούσε στο Ναύπλιο, σε μια κμαροφίλα, παράπλευρα στο πρώτο Γυμνάσιο τού Κράτους πού είχε ιδρύσει ο Βασιλέας Όθων. Ός τού θανάτου της φορούσε την πολεμική της ένδυμασία και ήταν τού φόβητρου των μαθητών τού Γυμνασίου, πού δέν τολμούσαν να παρεκτραπούν μπροστά της. Και οι Ναυπλιείς την τιμούσαν και τής έδιναν θέσι στις έθνικές τελετές, κοντά στους έπιζώντες άνδρες τού Άγώνος.

***

Ο διαβόητος εσπάχης Άλη Τσεκούρας είχε έναν Άράτη σοματοφύλακα, γιγαντόκορμο, φοβερό για τήν άντροία του και τήν άπανθροπία του. Όσοις Έλληνες σκλάβωνε, τούς έσχιζε στά δύο με τού γιγαγαγάνι του...

Ένα πρωί, ό Γιάννης Κολοκοτρώνης, συνοδευόμενος από τρία παλληκάρια και τόν άρχηγό των Άρκοδορματιανών Πυλλή, συνάντησε κοντά στην Τριπολιτσά τόν Άράτη με δέκα άλλους Τούρκους. Γίνθηκε συμπλοκή και ό Κολοκοτρώνης κατόρθωσε να αιχμαλωτίση τόν Άράτη και να τόν φέρη στόν πατέρα του, στό στρατόπεδο. Όλοι οι όπλαρχηγοί έθαύμασαν για τού κατόρθωμα τού νεαρού Γιάννη Κολοκοτρώνη, και ό παριστάμενος Κανέλλος Δηληγιάννης τόν άνόμασε Γενναίο. Από τότε τού έβάπτε αυτό τού έμεινε άντί για έννομα και έτσι τόν έλεγαν όλοι: Γενναίο Κολοκοτρώνη.

Άλλ' ός ξαναγύρισουμε στόν Άράτη. Αιτός, βέβαιος πιά ότι θά τού έκαναν οι Έλληνες, δτι τόνον καιρό έκανε έκείνος στους άλλους, στεκότανε παρόμερα, με τού κεφάλι σκυρτό, και περιμενε τού θάνατο... Ο Κολοκοτρώνης, πού ήξερε Τούρκικα, σε μια στιγμή τόν πλησίασε, τόν κυτάησε και τού λέει : — Τί στέκεσαι έτσι, φρέ;! — Κατερωθ να γίνη τού κιολέ, άπαντά ό σκλάβος. — Μή φοβάσαι! Οι Έλληνες δε σκοτώνουν τούς σκλάβους, άπαντά ό Κολοκοτρώνης. Πάρε να φάς.

Και τοβροίξε μια πλάτη ψητό. Ο Άράτης σήκωσε τού κεφάλι και κίταξε κατάπληκτος τού νεαρό παλληκάρη. Έπειτα, έσκυψε όρμητικά τού άρπαξε τού χέρι και τού φίλησε. Από κείνη τή στιγμή ήταν σκλάβος τού ευφυή και σώματι και τόν άκολουθούσε σαν πιστός σωματοφύλακας παντού. Ο Άράτης, μετά τού θάνατο τού Γενναίου Κολοκοτρώνη άφοσιώθηκε στην οικογένεια τού στρατηγού Διονυσίου Τρουπάκη, δπου πέθανε σε βαθιά γεράματα.

***

Νά τώρα και μερικά άρθρα από τήν «Στρατιωτικήν Διάταξιν» τής 11 Άπριλίου 1821, δηλαδή από τόν πρώτο νόμο πού διεκήρυξε ή Έπαναστατημένη Ελλάδα :

«ΙΖ'. — Όποιος κλέψη, ή δέρη ή φρονέση, θέλει τιμωρηθείαι κατά τόν άκόλουθον τρόπον και κατά πώς θά φανη εύλογώτερον εις τούς έφόρους. α') Όποιος κλέψη, θέλει τού παρθή όπίσω τού κλεψιμιόν και θέλει δαρεθίν με 50 ξουλιας εις τού πώδια. β') Όποιος κτυπήση άλλον, κατά τού βάρεμα και ή παιδεία: Άν χωρίς αίμα 20 ξουλιας άν με αίμα, και κατά τήν πληγήν, 100 ή 500.

«ΚΔ'. — Όποιος λαβωθή απ' έμπεός, θέλει τιμωρή, άξιωθή και χαρισθή χαρισμάτων από τήν έξουσίαν και, όποιος λαβωθή απ' όπίσω φεύγοντας, θέλει ύστερηθή κάθε τιμής ως άνάνδρος και φυνός».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Πάρε με όταν με βόισκας κ' έχε με όταν με θέλεις. — Άκριβός στη στάχτη και φτηνός στ' άλεύρι. — Δέν έχεις άλλον να ρωτάς; Άρώτησε τόν τοίχο.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

«Ο πόλεμος τού 97 και ό όμογενής κουβαρντάς. Μία έξυπνη άπάντησις τού Δεληγιάννη. Έκδρομή ως τόν Άγιο. Τό χωριό άνάστατο. — Καλώς ώρισες κύρ Νωματάρχη!...» Η άντροχή και ή έργατικότης τού Δεληγιάννη. Μία ζεωρες συνεδρίασις! Ο ύποψήριος πρόξενος των Ιωαννίνων. Πώς τού κοψε ό Δεληγιάννης τού βήχα. Δεληγιάννης και Ρούκης. Ένα κόλπο τού Δεληγιάννη κλπ.

Σας δίνουμε σήμερα μερικά άκόμη ανέκδοτα, τά πού χαμακτηροστικά, απ' τή ζωή τού Δεληγιάννη :

Κατά τις παραμονές τού Έλληνοτουρκικού πολέμου κάποιος πλούσιος όμογενής, πού μόλις είχε γυρίσει από τήν Άμερική, παρουσίασθηκε στο Δεληγιάννη και τού άνήγγειλε ότι άποφάσισε να χορηγή έκατό χιλιάδες δραχμές έτησιος στο Κράτος, όποια να τελεσιώση ό πόλεμος. Ο Δεληγιάννης πού τόν άκούγε, όλη τήν ώρα προσεχτικά, τού ελε με ειρωνικό χαμόγελο, όταν τελεσιώση :

— Μήπως νομίζετε, φίλε μου, ότι θά έπαναληφθή ό άτελειώτος Πελοποννησιακός πόλεμος;

***

Κάποιο καλοκαίρι ό Δεληγιάννης έκαμε έναν περίπατο από τήν Αίθρια, δπου παρεθέρχε στο χωριό Άγιος.

Οι χωρικοί, μόλις έμαθαν ότι φτάνει στο χωριό τούς κάτω επίσημο πρόσωπο, βγήκαν παραέξω με τις γυναικείες και τά παιδιά τους και μόλις έπλησίασε ή συντροφία των έκδρομιών, άρχισαν να φωνάζουν :

— Καλώς ώρισες, κύρ Νωματάρχη! Καλώς ώρισες στο χωριό μας!...

Ο Δεληγιάννης δέν μπόρεσε να μιστάξη τά γέλια άκούοντας να τού δινουν τέτοιο τίτλο και γυρίζοντας στους φίλους του ειπε :

— Εύτυχισμένοι αυτοί οι άνθρωποι για τούς άποίους ή μεγαλειότερη άρχή είναι ό νομιστάρχης!

***

Η άντροχή τού Δεληγιάννη κατά τήν διάρκεια των έργασίων τής Βουλής ήταν καταληκτική. Σπανίως έφαινε απ' τήν αίσθησα πού τού τέλους τής συνεδρίασεως και πολλές φορές τού συνέβη να μη κοιμηθή όλόκληρη τή νύχτα.

Σε κάποια συνεδρίασις τής Βουλής, ή οποία σημείωσε ρεκόρ, διαρκέσασα 86 ώρες, ό Δεληγιάννης παρεκοιούθησε ως τού τέλους τής συζητήσεως, λαβαίνοντας μέρος κ' ό ίδιος σ' αυτές. Όταν έλύθη ή συνεδρίασις ειπε στους φίλους του :

— Ύστερα από τόνον ώρών άγρυπνία, νόμιζα ότι δέν θά μπορούσα να πάω ούτε ως τού σπίτι μου. Τώρα όμως έχω τόσο ήρεμη, πού αισθάνομαι τήν άνάγκη να κάμω μια έκδρομή.

Και πράγματι πήγε ως τήν Κηφισιά, χωρίς να κοιμηθή.

***

Όταν ήταν πρωθυπουργός ό Δεληγιάννης και έχρησε ή θέσις τού γενικού προξένου Ιωαννίνων, παρουσιάσθη ενώπιόν τού κάποιου πολιτευόμενος κ' άρχισε, με τρόπο, να τού ύποδεικνύη ότι ήταν ένδεξιγμένος να διορισθ ή τή θέσις αυτή.

— Και ζέρετε κανέναν κατάλληλο γι' αυτή τή θέσι; τόν ερώτησε ό Δεληγιάννης, κωνοντας πώς δέν καταλαβαίνει.

— Βέβαια, ζέρω, άποκρίθηκε έκείνος άδιστακτα.

— Περιεργό πράγμα. Έγώ όμιολογώ ότι ματαίως ζητά να βρω ένα τέτοιο πρόσωπο. Δυστυχώς δέν βλέπω κανέναν κατάλληλο γι' αυτή τή θέσι, ότε τόν έαυτό μου άκόμη...

Ο πολιτευόμενος άντελήφθη άμέσως τόν ύπαντιμώ και παίρνοντας τού κατέλλο του έφυγε σαν βρογιμένη γάτα!...

***

Όταν ό μακαρίτης ό Ρούκης έγύρισε κάποτε απ' τήν Εύρώπη παρουσίασθηκε στο Δεληγιάννη κ' άρχισε να τού μιλάη πολιτικά. Ο Δεληγιάννης όμως, ό όποίος δέν ήθελε να ύποστηρίξουν ένάπών τού ιδέες άντίθετες των ίδιων του, έδυσανασχετούσε καθ' όλη τή διάρκεια τής όμιλίας και σε μια στιγμή πού ό συνομιλήτης τόν παρεβάλε τήν σταθερότητα των πολιτικών άρχων εν Ελλάδι με άφοδ μπιράς, τόν διέκοψε λέγοντας :

— Και έπίνατε μπιρά στη Γερμανία, άγαπητέ μου;

— Έπινα κάποτε, κύριε Πρόεδρε, αλλά πάντοτε έν μέτροφ.

— Τότε θά μου έπιτρέψετε να σας προσφέρω κ' έγώ ένα ποτήρι!

Και ή πολιτική συζήτηση έμεινε στη μέση.